

KOPS MELDT ZICH

De Kerkhof Kids zijn in hun geheime clubhuis. In het park hebben ze van een oud-geheim agent, de heer Kops, een walkietalkie gekregen. Maar wat ze ook in het ding roepen, ze krijgen nu al dagen geen gehoor.

'Nou, laten we dan maar stoppen,' zucht Elle. 'Ik denk dat het tijd is voor een beetje muziek...'
Ze zet haar radio aan en het geluid knalt uit de boxen.

'Ho, wacht even!' roept Borre boven het lawaai uit. 'Zet die muziek eens uit. Er gaat hier een lamp aan en uit op de walkietalkie.'
'Leuk,' gilt Elle terug. 'Het is net een disco hier als dat licht knippert!'
'Zet die radio nou maar uit,' roept Borre nog eens. Brommend doet Elle wat Borre wil en het is stil.

De walkietalkie kraakt en dan horen ze de oude stem van Kops:
'Hier spreekt inspecteur Kops, over.'
Borre drukt de knop in en zegt: 'Hier spreekt Borre, meneer Kops. Hoort u mij? Over.'
'Luid en duidelijk, Borre. Ben je daar alleen? Over.'
'Nee, ik ben hier met De Kerkhof Kids. Over.'
'De Kerkhof Kids,' zegt Kops, 'zijn dat die jongen en die twee meisjes met wie ik je in het park zag? Die zagen er zeer betrouwbaar uit. Maar genoeg gekletst, Borre. Ik heb een opdracht voor jullie. Over.'
'Een opdracht? Wat voor opdracht?' vraagt Borre. 'Vertelt u maar. Over.'

'Het zit zo,' bromt Kops door de walkietalkie. 'Een stel schurken heeft net een ramkraak gepleegd. Bij Bling Bling, de juwelier in de Flipflopstraat. Daar heb ik vroeger nog eens een ring gekocht voor mevrouw Kops. Maar dat doet er nu niet toe. Goed, die schurken dus, die zijn met een auto dwars door de ruit de winkel in gereden. Ze hebben alle ringen, kettingen en nog veel meer meegenomen.'

Aan jullie de opdracht die buit terug te brengen bij Bling Bling. Wat jullie met die schurken doen, moet je zelf maar weten. O, trouwens: het enige spoor dat ze hebben achtergelaten is een geel, plastic muntje met een gat erin. Dat hebben ze, denk ik, per ongeluk laten vallen. Ik zal het naar jullie sturen. Over en sluiten.'

'Over en sluiten?' roept Borre. 'Wacht even, meneer Kops. U weet nog niet eens waar u die munt heen moet sturen. U weet niet waar ons clubhuis is. Dat kunt u ook niet weten, want dat is geheim. Over.'

Borre laat de knop los, maar het blijft stil. 'Meneer Kops? Bent u daar nog? Over.'

Weer niets.

'Nou ja,' mompelt Borre. 'Hij heeft gewoon opgehangen. Of hoe je dat bij een walkietalkie ook noemt...'

POST PER HELIKOPTER

Tjop tjop tjop tjop tjop, klinkt het plots.

'Wat is dat?' vraagt Radijs.

Kloenk!

'Het komt van het dak!' roept Borre.

Ovi steekt zijn hoofd door het dakraam.

'Het is een helikopter,' roept hij.

'Zo een die je op afstand bestuurt.

Hij zal wel van Kops komen, want hij heeft een geel, plastic muntje bij zich.'

Zodra Ovi het muntje pakt, stijgt de helikopter tjop tjop tjop weer op en vliegt weg.

Hij verdwijnt al snel achter de bomen.

Ovi kruipt weer terug in de bus.

'Hoe weet die Kops nou dat we hier zijn?' vraagt Elle.

'Kops is inspecteur,' zegt Borre.

'Geheime plekken vinden is vast een eitje voor hem. Maar laat me die munt eens zien.'

Borre kijkt goed naar het gele plastic.

'Tja, wat moeten we hier nu mee?

Ik zie er niets bijzonders aan.

Dit is echt een aanwijzing van niks.'

'Mijn vader spaart munten,' zegt Radijs.

'Misschien kan hij ons er meer over vertellen.'

'Puik plan,' zegt Elle. 'Maar als hij vraagt waar die munt vandaan komt, dan hebben we hem gewoon op straat gevonden.

Onze ouders hoeven niets van deze geheime missie te weten.

Van spoorwerk snappen ze toch niks.'

FLORIJNEN EN DUBLOENEN

'Dit is niet het soort munten dat ik verzamel,' zegt de vader van Radijs als hij het muntje ziet. 'Ik spaar florijnen van zilver en dubloenen van goud. Munten die veel geld waard zijn. Niet dit soort plastic spul. Maar ik ken het wel, van vroeger. Dit is een botsautomunt van lunapark Moendaloen. Hoe komen jullie eraan?' 'O, gewoon,' jukt Radijs met een leugentje om bestwil. 'Het lag op straat. Maar papa, wat is een lunapark?' 'Een lunapark is een soort kermis. Maar dan een die altijd op één plek blijft staan. Dat is iets van vroeger. De meeste zijn al lang dicht, omdat mensen nu veel liever naar grote pretparken gaan. Die zijn veel spannender, met hoge achtbanen en zo.' 'Is Moendaloen dan ook dicht?' vraagt Radijs. 'Ja, al jaren,' zegt haar vader. 'Het staat er nog steeds, net achter het

oude postkantoor, vervallen en verlaten. Och, als je eens wist hoe vaak ik er vroeger met je moeder ben geweest...'

De vader van Radijs staart een beetje verliefd voor zich uit.

'Nou, wij weten genoeg,' zegt Borre. 'Heel erg bedankt en tot ziens.' Radijs geeft haar vader een kus op zijn wang: 'Bedankt, pap. Doei!' 'Tot ziens...,' mompelt hij dagdromend.

MOENDALOEN

'Op naar Moendaloen dan maar,'
zegt Borre als ze weer buiten staan.
'Ik denk niet dat het ons veel zal helpen,
maar het is de enige tip die we hebben.'

Het is een flink stuk lopen, maar dan komen
ze toch eindelijk bij het oude postkantoor aan.

'Hier moet het dus zijn,' zegt Borre.

Door wat bosjes lopen ze rond het gebouw.

Dan staan ze voor een roestig, oud hek.

De poort staat op een kier.

Het slot is stuk en ligt op de grond.

Plots ruist de walkietalkie weer.

'Hier spreekt inspecteur Kops, over,' klinkt het.

'Hier Borre, meneer Kops. Over.'

'Ha Borre. Hoe staat de zaak er nu voor? Over.'

'Wel oké, hoor,' zegt Borre.

'Die gele munt is voor de botsauto's van
lunapark Moendaloen. Over.'

'Daar zou ik dan maar eens gaan

kijken als ik jou was. Over,' zegt Kops.

'We staan nu voor het hek. Over,'

antwoordt Borre.

'O... Nou, prima werk tot zover, Borre.

Zet hem op. Over en uit.'

'Nou, jullie horen het,' zegt Borre.

'Laten we ons ding doen!'

Elle duwt tegen het hek.

Krakend gaat de poort open.

'Welkom in Moendaloen,' zegt Elle plechtig.

Ze maakt een buiging. 'Komt u toch binnen.'

